

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conversio Peccatoris, Seu Modus quo Peccator communiter resurgit ad justitiam.

Lefelon, Antoine

Bruxellis, 1675

Caput IX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-9433

Si enim hoc modo à suis vitiis minoribus
justo sit resurgendum , quid mirum , si &
impio peccatori , ut à consuetis suis mor-
tiferis delectationibus amorem removeat
atque de iis simul omnibus , ut oportet ,
pœniteat , pii laboris atque orationis in-
incumbat necessitas?

C A P U T I X.

*Vtrum aequè facile ad pœnitentiam convertatur is
qui sæpè relabatur , atque inveteratam morta-
liter peccandi habet consuetudinem , ac ille ,
qui semel dumtaxat est lapsus ?*

DIxerat cap. 12. Manu ductio ,
sæpiùs recidivos non sic facile ac
illum qui semel dumtaxat lapsus
est , absolvendos , quòd illorum præ isto
difficilior sit conversio. Ad hoc Appen-
dix : *Concedo* , inquit num. 271. *loquendo de*
totali conversione , nego de inchoata. Inchoa-
tam intelligit , quæ ad Sacramenti susce-
ptionem justitiamque sufficiat , quam
proinde eâdem facilitate vult ab utrisque
comparari.

Verùm non hoc sentit , cujus hîc vi-
deri vult inniti auctoritate , S. Gregorius.
L. 4. mo. c. 27. Etenim *lib. 4. moral. 27.* quatuor ponit
mo-

mo-

modos, quibus interior consensus peccato data consummetur in opere. Primus est ipsa consensus adhuc hærens in corde, quam sequitur pravi operis completio; dehinc in consuetudinem ducitur; ad extremum verò vel falsæ spei seductionibus, vel obstinatione miseræ desperationis enutritur. Cum enim culpa, inquit, in usum venerit, ei jam animus etiamsi appetat, debilius resistit: quia quot vicibus prave frequentationis astringitur, quasi tot vinculis ad mentem ligatur. Vndè fit ut enervis animus, cum solvi non valet, ad quædam se solatia falsæ consolationis inclinet: quatenus venturum judicem tantæ sibi misericordiæ spondeat, ut eos etiam, quos arguendos invenerit, penitus non occidat. Cui rei hoc deterius accidit, quod ei multorum similium lingua consentit. Sciendum quoque est, quod tres illi modi peccantium juxta descensus sui ordinem facilius corriguntur, quartus vero iste difficilius emendatur. Vndè & Redemptor noster puellam in domo, juvenem extra portam, in sepulchro autem Lazarum suscitavit. Adhuc quippe quasi mortuus jacet in domo qui latet in peccato. Jam quasi extra portam educitur, cujus iniquitas usque ad inverecundiam publicæ perpetrationis aperitur. Sepultura vero aggere premitur, qui in perpetratione nequitie etiam usu consuetudinis pressus gravatur. Sed hos ad vitam miseratus re-

Ibid. cap. 25.

moribus
m, si &
is mor-
moveat
portet,
onis in-

ertatur is
n morta-
ac ille,

ductio,
acilè ac
t lapsus
oræ isto
Appen-
uendo de
nchoa-
i susce-
quam
trisque

hic vi-
gorius.
r ponit
m o-

vocat: quia plerumquè divina gratia, non solum in occultis sed etiam in apertis iniquitatibus mortuos & mole prava consuetudinis pressos, respectus sui lumine illustrat. Quartum verò mortuum Redemptor noster nuntiante discipulo agnoscit, nec tamen suscitatur, quia valde difficile est, ut is, quem post usum mala consuetudinis etiam ad ultimum adulantium lingua excipiunt, à mentis sua morte revocetur.

Tres, inquit, illi modi peccantium juxta descensus sui ordinem facilius corriguntur. Secundus primo difficilius, sed minus arduè quàm tertius. Cum enim pravo consensui adjungitur pravi operis completio, hanc sequitur ejusdem operis prava delectatio, quâ prior mala cupiditas amplius nutritur & roboratur, ut jam arctiùs & tenaciùs eidem objecto animam alliget. Pulchrè id elucidat Augustinus exponens istum Psal. 9. versum: *In muscipula ista (ubi nos legimus: in laqueo isto) quam absconderunt, comprehensus est pes eorum. Muscipula, ait, occulta est dolosa cogitatio. Pes anima rectè intelligitur amor: amore enim movetur tamquam ad locum quo tendit. Locus autem animæ non in spatio aliquo est, quod forma occupat corporis: sed in delectatione quò se pervenisse per amorem latatur... Pes ergò peccatorum, id est, amor comprehenditur in muscipula, quam*

quam

quam occultant: quia cum fraudulentam actionem consecuta fuerit delectatio, cum eos traderit Deus in concupiscentiam cordis eorum, jans illa delectatio alligat eos, ut indè abrumpere amorem, & ad utilia conferre non audeant: quia cum conati fuerint, dolebunt animo, tamquam pedem de compede exuere cupientes. Cui dotori succumbentes à perniciosis delectationibus nolunt abscedere.

Hæc tamen non sic dixerim, ac si universaliter completo opere, difficiliùs aut tardiùs resurgatur. Ipsa enim peccati turpitudine magis apparet in opere, & citiùs animam ob ea, quæ egit, facit confundi: quod, ut rectè Cyrillus Alex. *Hom. 5. in Principium bonorum est.* Hinc illud Hieronymi: *Rubor vultus pudoris indicium est.* Et *In cap. 7. conscientia peccatorum lucet in facie, spesque salutis est, quando delictum sequitur verecundia.* Eapropter Richardo à S. Victore nolim dissentire dicenti: *Quamvis peccatum actionis secundum aliquid sit majus peccatum, tamen cogitationis secundum aliquid est periculosius.* Nam peccatum actionis, quamvis fortè majus sit ad reatum, peccatum tamen cogitationis vide ne fortè difficilius sit ad sanandum. Peccatum enim manifestum quò magis erubescimus, eò sæpè maturius corrigimus. Sæpè etiam culpa per actionem manifesta, vel admonitione corrigitur, vel

De statu inter. hom. tr. 2. cap. 5.

ultione percussa ab invito deseritur. Hinc est quod in Evangelio Lucae prius juvenis mortuus extra domum elatus resuscitatus legitur, quam puella mortua quæ adhuc intra domum invenitur. Hoc tamen D. Gregorii doctrinæ contrarium non est, nam & sæpè experta delectatione roborata & aucta cupiditas vincit pudorem.

§. I.

Post peccatum sæpius commissum difficilior est conversio.

Id verò maximè tum fit, si sæpè aut diu pravis saturandis desideriis & malæ percipiendæ delectationi insistitur: ex hoc enim arctiùs muscipulæ peccatorum pes, id est, amor comprehenditur & concluditur, ut jam indè extrahi difficile sit & operosum. Propter quod dicebat

Loco citato. Gregorius: Cum culpa in usum venerit, ei jam animus, etiamsi appetat, debilius resistit: quia quot vicibus prave frequentationis astringitur, quasi tot vinculis ad mentem ligatur. Hinc alibi

Lib. 13. mor. c. 10. dicit: Facile inimico resistitur, si non ei vel in multis lapsibus, vel in uno diutiùs consentiatur. Sin verò ejus suasionibus anima subesse consueverit, quantò se ei crebriùs subjicit, tantò eum sibi intolerabiliorem facit, ut ei reluctari non valeat.

Hic

Hic jam est tertius peccantium gradus, à quo cæteris difficilius quisque convertitur, non solum conversione totali, quæ scilicet omnes ex malo usu acquisitos habitus excludat, ut admittit Appendix, sed & illa quæ ad justitiam satis sit. De hac enim agit Gregorius, dum ad similitudinem trium mortuorum à Christo resuscitatorum tria peccantium genera ab ipso dicit ad animæ vitam, hoc est justitiam revocari.

Neque unius Gregorii est ista comparatio: diu ante Gregorium eam adhibuit Augustinus, & ex utroque S. *Super Ioan. cap. 12.* Thomas in Catena, quod deinceps Scripturæ Interpretes atque alii Ecclesiastici tractatores communiter sunt secuti, ut id jam hodiè in concionibus sit pervulgatum. Unanimi autem omnium consensu consuetudinariorum persona Lazaro tribuitur, non eâ facilitate, quâ cæteri ad vitam resuscitato; ut intimetur, ipsos præ aliis difficilius ad justitiam resurgere. Tum quippe; uti ex Augustino adducit S. *Ibidem.* Thomas, *Fremuit Dominus, lacrymavit, voce magnâ clamavit, quia difficile surgit, quem moles consuetudinis premit. Turbat se ipsum Christus, ut tibi significet, quomodo tu turbari debeas, cum tantâ mole peccati gravaris & premeris.*

neris. Fides hominis sibi displicentis fremere debet in accusatione malorum operum, ut violentia poenitentia cedat consuetudo peccandi.

§. II.

Perperam adversus hæc allegatur in Appendice auctoritas S. Gregorii.

Nihil autem adversum hæc valent, quas hic confirmando proposito suo profert Appendix, Gregorii auctoritates. Dixit quidem hic S. Pontifex, *Lib. 22. mor. c. 13.* cuique peccatori jam exordium illuminationis est humilitas confessionis; dum scilicet malum quod egit, non abscondendo & occultando defendit, sed agnoscendo & prodendo confitetur; sed quòd citò ac facilè inveteratus peccator, quemadmodum ad justitiam oportet, conversus sit, non dixit, quin potius, si Gregorio standum sit, ex iis quæ hætenus ex ipso prolata sunt, contrarium evici.

Insuper non ita hæc dixit, ac si omnem qualitercumque peccatum suum agnoscentem & confitentem debite putet conversum; hoc Gregorio contrarium est. Dilucidè enim mentem suam aperuit *Lib 2. c. 3. in l. 1. reg.* cum dixit: *Conversio autem peccatoris non est* in

PECCATORIS. 105

in humilitate confessionis, sed in renovatione interioris hominis, cum peccatori jam divina inspiratione correcto & malum dispiciet quod amavit, & bonum placet quod odit. Nam sunt nonnulli qui se & de nequitia accusant criminis, & pravitatem non corrigunt voluntatis: qui profecto converti ad Deum non creduntur: quia vera conversio in ore non accipitur, sed in corde, converti enim simul verti est. Conversio itaque peccatoris vera tunc est, cum ad Creatoris nostri beneplacitum, uterque noster homo reducitur, cum & caro nostra per iniquitatis odium cohibetur à perpetracione facinoris, & per amorem justitiæ mens se extendit ad intentionem bonæ operationis.

Sic Antiochus peccatum suum, non debite conversus, confitebatur, quando orabat hic scelestus Dominum, à quo non esset Lib. 2. Machab. cap. 9. vers. 13. misericordiam consecuturus. Peccatum suum confessus est & Saül, dum dixit: Peccavi quia prevaricatus sum sermonem Domini. Nec Lib. 1. reg. c. 15. v. 24. tamen (ait S. Fulgentius) est indulgentiam consecutus, quia cor ejus non erat rectum coram Deo. Illa enim peccati confessio ex timore fuit Lib. 2. de remiss. pecc. cap. 15. supplicii, non ex horrore peccati. Non odit quod fecerat, sed timuit quod nolebat, nec culpam conversatione culpavit, sed ad præsens divini furoris percussus, terrore contremuit.

Aliud profert Appendix Gregorii dictum

106   C O N V E R S I O

dictum ex hom. 26. in Evang. Hic Lazari refuscitatio & solutio accommodatur conversioni & absolutioni peccatoris. Lazarus enim CHRISTI potestate vivificatus, & jam foras è sepulchro egrediens, Discipulis traditus fuit institis suis solvendus : Hoc, dicit, modo peccatorem interiori conversione à CHRISTO resuscitatum, & jam foras per Confessionem prodeuntem, peccatorum suorum vinculis ab Ecclesiæ Ministris esse solvendum. Id verò assertæ hætenùs Doctrinæ nec apparenter contrarium est : sin autem sufficere putet Appendix omnem qualemcumque Confessionem, jam habet responsum.

C A P U T   X.

Quid circa traditam hætenùs de Conversione peccatoris Doctrinam senserit S. Joannes Chrysothomus.

HActenùs SS. DD. potissimum Augustini & Gregorii, præclarissimorum Ecclesiæ luminum auctoritate subnixus, modum comparandæ peccatori conversionis exposui. Chrysothomus tamen huc usque